

PERIÒDICH SATÍRICH,

SEMANTIC, DE-BUSCABE Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JOSEPH LLUIS PELLICER.

No té rival: es artista
complet, de fibra, pur sang;
ni ab lo llapis ni ab la ploma
pot anarse més enllà.

Ningú ha alcançat los grans èxits
del dibuixant celebrat
del *Algo*, las *Nits de lluna*
y altres cent joyas del art.

LA PRIMERA.

—¡Si jo pogués treure la primera! ¡Si 'l décim
que compro cada mes se 'm tornès, al sè'l día del

sorteig, un document per anar á cobrar deu, ó
dotze ó vint mil duros, ó encara que fossin més!
¡Si tot de repent me vejés un sach de...

—Pero, home,—li deya jo, interrompentlo, cada
vegada que 'n Manel me venia ab aquestas xe-
ringas—si tothom sabia que havia de treure la
primera, no hi hauria ningú que deixés de com-
prar bitllets, ni jo, que no 'n compro may.

—¡Oh, sí, pero jo ab los demès no m' hi fico!
Lo que vull es treure jo; després que jo sigui
rich, que tregui qui vulgui... Escolta; ¿sabs algun
medi segur per treure? ¿alguna combinació, al-
guna martingala?

—Las martingalas s' aplican á un altre género
de jochs; no obstant, sé un medi segur, infalible,
per treure la primera, y la segona, y la tercera...
y en fi, totas las sorts.

—¿Comprant tots los bitllets? ¡eh!

—Si: es una cosa que no pot fallar...

—Vès, vès; per fer aquets descubrims no 't
necessito: aquí 's tracta de treure la primera,
però de serio... ¡la primera! ¡la primera!—

En posantse aixís, ja no hi havia medi de cal-
marlo: s' exaltava, encalabrnat ab la primera, y
l' únich recurs qu' ell mateix havia trobat per
tranquilisarse una mica, era corre cap al carré,
ficarse en un despaig de loterías y comprar un
déxim.

Y al tenirlo, lo primer que feya era mirársel ab
una especie d' éxtasis místich, estamparhi un
violent petó y murmurar entre dents:

—¡Ay, déxim del meu cor! donam la primera,
la primera...!—

A pesar d' aixó, á n' en Manel li passava lo que
passa á tothom: no treya may.

—Lo qu' es aquest sorteig—me deya alguna
vegada,—sí que ja me la veig segura. 'L cor m'
ho diu y á més l' altra nit vaig tenir un somni que

no pot pas ser més clar. Figurat: vaig somiar que Nabucodonossor entrava á la mèva arcoba, montat en un velocípedo, y després de cantarme un trosset de la *Mascota*, aquell que fa:

«Dicen los timoratos... ¡los timoratos!
»prudentemente... ¡mente!
»que nunca en una mesa...»

—Sí, sí; ja sè, vès dihent.

—Pues bueno; després de cantarme aixó, pero ab bastant gust y sentiment, va treures unas alicatas y ¡tris, tras! va arrencarme tots los caixals.

—¿Lo del seny y tot?

—¿Qué te 'n rius?

—Nò, que me 'n ploro. Pero á véure ¿quina relació hi ha entre Nabucodonossor, la *Mascota*, los caixals y la rifa?

—¿Quina? Si coneguessis el *Oráculo ó tesoro de los sueños*, ja no ho preguntarias. Aixó vol dir que aquest sorteig treurè la primera...

—¿Ja ho sabs de cert?

—Vaya: es com si ja l' haguès cobrada y tot.

—Pues, mira; sent aixís, aném al café, que 'm pagarás alguna cosa.

—¡Oh! No 't precipitis: espera que haja cobrat positivament.

—¡Ah!—

Y aixís passava l' home 'l temps, mantenintse d' ilusions y esperant sempre treure la primera d' un moment al altre.

Y la primera á la quènta tenia altres maldecaps que presentarse á casa en Manel, perque por tot arreu anava menos allí.

—¡Malvinatje!—exclamava l' infelís ab desesperació;—¡aquesta vegada que ja la tenia coll avall! ¿Sabs hont ha anat? A Galicia .. al quint infern... ¡Sembla talment que ho fassin exprès! ¡Ah! Lo qu' es lo sorteig que vè...—

Y 'l sorteig següent anava á Málaga, ó á Girona, ó á Bilbao... pero may á ca 'n Manel.

Irritat més y més lo sèu afany ab aquesta série de contrarietats—perque es de notar que no treya may ni una sort de las petites, que servís al menos per aconsolarlo,—va entregarse á la loteria ab un desenfreno inconcebible, comprant décims sobre décims y acabant per enredarse de mala manera.

—Manel—li observava jo, per dissuadirlo una mica—mira que aixís no vas bè; mira que aquesta loteria acabarà per...

—¡Qué acabi com vulgui! Vull treure la primera... la primera... ¡la primera!

—Al menos treune una de las xicas, y com no has tret may, será la primera... vegada que treurás.

—¡Vès á enrahonar sol!

—Abur, noy.

Per fi l' home va sortirse ab la sèva.

Pobre porfiado saca mendrugo, y jugador constant acaba per ferse rich, si avants no 's queda sense camisa.

En Manel tenia aquella senmana no un décim ni dos, ni tres sino un bitllet enter.

Y per un d' aquells capritxos del atzar, li correspon la primera.

¡La primera! La noticia va escamparse ràpidament, tots los sèus amichs van sapiguerho 'l mateix dia, y jo, no tant per felicitarlo com per donarli algun bon consell, vaig corre desseguida á casa sèva.

Truco, la sèva senyora m' obra ab la cara tota plorosa y jo, creyent qu' era de la mateixa emoció, li dich jovialment:

—La felicito, senyora Antonia; ja sè que 'n Manel ha tret la primera.

—¡Sí!—'m respon ella plorant—¡la primera... y l' última!

—¡Cóm! ¿qué vol dir?

—¡Al llegir la llista de la loteria ha mort!

—¡Mosca!

A. MARCH.

¡ENGANY!

Pèl jardí de casa donya Leonor s' hi passeja un guerrero petitó que á jutjar per la llauna que porta al damunt, sembla una fiambrrera. Lo casco ab plomas que li forman desmays y visera que li tapa 'l nas, igual que la corassa y cota de malla que li cubreixen camas y brassos, donan á coneixe que fá poch que ho ha estrenat per la lluhentor que gastan.

De tant en tant se para al davant de l' escalinata que dona al interior de casa la Leonor, y á través de la reixeta de la celada, contempla ab tendresa la fatxada del castell; després se tomba resignat y agafantse la llarga espasa per por de que no se li arrossegui per la fina sorra del jardí, torna á passejarse amunt y avall dels caminals donant mostres d' impaciencia.

Es de nit. La lluna que 'l contempla ab cara mofeta, llenca un tremolench raig sobre las flors del jardí, y aquestas contentas de rebre semblant visita, se fregan unas ab otras promovent un soroll com si á dintre del castell freguessen.

En aquest moment tocan las dotze d' un rellotje de paret.

Lo guerrero, ab mostres d' alegria, després de contar una per una las campanadas, s' alsa la visera, dona tres cops de mans ab pausa y torna á passejarse ab la mateixa actitud que poch avants.

Moments de silenci, trencat tant sols per la remor dels passos que acompassadament dona 'l guerrero. Al veure que las tres palmadas no han fet lo degut efecte, torna á pararse en sech davant de la casa y pega altra vegada tres cops de mans. ¡Naranjas! Hi torna. Igual que si hagués dit Lluçia.

Cremat, llavors, fins al punt de dalt, encare que dissimulanho tant com pot un guerrero, puja ab finjida calma l' escalinata del castell y aplica la orella al pany de la porta. Qualsevol que 'l vegés en aquest moment, arrupit com si las camas li fessin figa, ab l' orella clavada al pany escoltant ab ansia, lo pendria per un guerrero de cartró posat allí per un tranquil ab la santa intenció de espantar al primer que per la part de dins obrís la porta.

—¿Volsti jugar que s' ha dormit aquella bandarrassa?—exclama al últim adressantse y plantant la vista á una finestra que sens dupte dona á la cambra d' una nena á jutjar per lo guarnida qu' está d' enredaderas, aufábregas y rosers.

—Mal llamp t' escalibi com un pebrot vermell, diu al últim ab rabia. M' has bèn engatussat. Jo, embadalit he cregut las parulas de mel y mató que aquest matí m' han tirat los tèus llabis per entre cap y coll, y enfabat ab lo tèu cant de sirena, no he sapigut coneixer que m' enganyavas. Pero, per aixó, tinch de dirte que no 'm sab greu.—Al menos he conegut la tèva barra. ¡Quí ho havia de

dir, ab aquesta cara que fas de dama de comedia, que quan enrahonas ab algú sembla que no gosis á mirarli la cara per por de que no 't prengui la brillantor de la vista, que tot alló que 'm deyas que m' estimavas, qu' estavas tant enamorada de mí y altras paraulas dolsas, capassas d' enganyar al home més aixerit del mon, havia de ser tot una encerada! Vaya, noya, désat, qu' aquests paperots que fas no t' escauhen. Tú are deus pensar, si estás desperta:—Mira 'l tonto com ha acudit á la cita...—Pero ¡cá! si molt convè roncas com un porch mallorquí, sense recordarte de la cita que m' has donat, ni de lo exposat qu' es assaltar las tapias d' aquest jardí, que per mica qu' un erri 'l péu vá en perill de trencarse la carcanada... Dorm, dorm ara que 't vaga, sílfide aygualida, que quan te despertaras ja 't vagará de riure 't de la tèva poca gracia, y al menos si m' has enganyat, no ho digas á ningú ni tú te 'n recordis, que jo tampoch no 'm recordaré de tú ni per dirte que t' aborreixo.

Y abaixantse la celada y donant una mirada de rabia al castell, que ab la claror de la lluna tenia un aspecte molt fantástich, se 'n aná bó y murmurant com si digués los sams al revés.

Mes encare 'ls passos del guerrero no havían perdut del tot son eco, s' obrí ab pausa la finestra guarnida d' enredaderas y rosers y per ella tragué 'l nás una hermosa nena que, després de donar una mirada tafanera al jardí y cerciorarse de que no hi havia ningú, exclamá:

—¿Ja es fora? ¡Com hi ha mon que m' ha divertit! Per veure si vindria, no m' hi volgut adormir y per cert que no 'm dol gens haver perdut aquestas horas, porque al últim m' hi fet un panxó de riure. ¡Pobre guerrero! Al menos puch dir que me l' hi bèn rifat.

Y tancant ab pausa la finestra se retirá rihentse del guerrero, que se 'n aná fet una furia, quedant lo jardí sol y mitj fesch, porque á la lluna, al véure la sortida de la noya, li vingueren ganas de riure, y per no ferho massa descaradament, amagá la cara darrera d' un gran manyoch de núvols.

F. C. GONZALEZ.

RECORTS DE NADAL.

(ANTES DE LA RIFA.)

D.ª Esperansa. real mossa
á la Rambla l' altre día
va dí al sèu marit, en Brossa:
—Ay fill, que m' agradaria
que pogués treure la grossa.

—A casa está bè. replica
lo marit mitj impacient:
pero que ni gens ni mica
treguis davant de la gent
ni la grossa ni la xica.

CUCARACUCH.

No dirém que 'l célebre Massini no serveixi per cantar la magnífica ópera d' Auber *Fra Diavolo*: pero sí que la cantaria molt millor de lo que l' ha cantada si la tingués de repertori. Y ademés tè en contra d' ell las comparacions. ¡S'

ha cantat tant bè aquesta ópera aquí á Barcelona! De totas maneras en alguns trossos, sobre tot en la serenata del acte segon vá fer maravellas. La Sra. Lodi estigué més que regular, y 'ls baixos Cessari y Visconti ván fer un parell de lladres que haurían robat la serietat del espectador més flemátich. D' alló se 'n diu fer riure fent us no més que de medis de bon gust.

Ja tenim una altra prima-dona lleugera, la Bèl·lincioni que per cert vá agradar molt en *La Traviata*. No sols com á cantant, sinò també com actrís vá satisfacer al públich.

Der Freischütz ha comensat á posarse 'ls días de festa á la tarde, y per cert que 'l teatro s' ompla de gom á gom.

∴ *Perecito* es una pessa en dos actes molt graciosa, deguda á la festiva ploma de Vital Aza qu' en materia de fer riure 'n sab la prima.

Aquestas obretas son avuy la moda del *Teatro Principal*. Veritat es que la companyia del senyor Palencia—salvada alguna individualitat—serveix més per això que per altras produccions de més sustancia.

Dimecres vá estrenarse *La gran via*, un nou sainete que á Madrid conta per centenars las sèvas representacions. Una ocupació urgent vá privarme de assistirhi: un' altre día 'ls ne faré dos quartos.

∴ Si volen passar un rato divertit vajin al *Teatro del Circo* á veure 'ls Pinauds. Son aquests artistas lo deliri del moviment, de la agilitat y de la flexibilitat. Fan deu mil endiabladuras incomprendibles. Alterna ab ells una regular companyia de vers qu' executa pessas cómicas.

∴ Y á propòsit, que no me 'n descuidés. Disapte vá estrenarse al *Teatro de Catalunya* una joguina del mèu amich C. Gumá, titulada *Un cap mas*. No han vist una cosa més graciosa. L' argument es senzill; pero está desrollat ab garbo y gran coneixement dels efectes escénichs. Los personatjes se mouhen ab desembrás y no badan la boca que no digan un xiste. Un criat trapasser, un advocat sòrt, un vell maniátich que no pot veure á ningú ab la gorra treta, per por de que 's costipi; la tia de una xicota y 'l nuvi d' aquesta son los cinch personatjes posats en acció y que donan lloch á situacions verdaderament cómicas. Sent l' obra de 'n Gumá es inútil dir com está versificada. Tant sols de la manera com ell sab ferho.

No es extrany que ab tot aixó 'l públich passés l' estona rihent y aplaudint, y que no content ab aixó cridés al autor al final de l' obra. Jo crech que hi ha pessa per días, per quant á la segona nit de posarse vá fer tant ó més efecte que á la primera.

Una noticia agradable: lo simpátich actor cómic Sr. Capdevila está ja restablert de la malaltia que l' ha tingut postrat al llit. Diumenje á la tarde pendrá part en la representació de *Lo Bordet*.

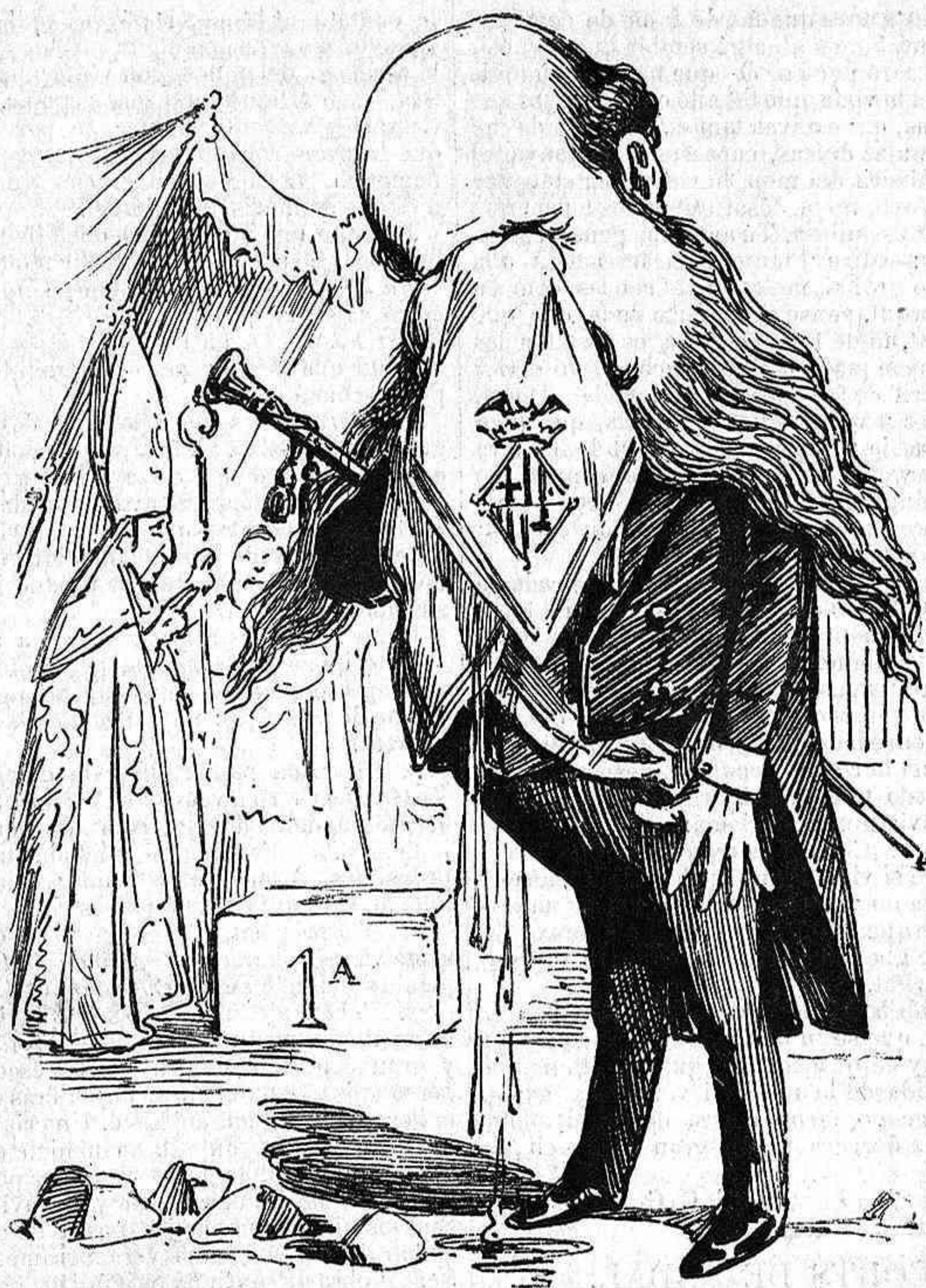
∴ Me falta temps per ocuparme de l' obra castellana *Luchar contra la razón* que vá estrenarse anit en lo Teatro de Novedats. Ja tindré ocasió de ferho la senmana entrant.

N. N. N.

A SOTA D' UN GARROFER.

A MA EX-AYMADA.

En la fresca primavera
baix la sombra d' aquest arbre

A la gloriosa Santa Ana
comensavan una iglesia,
y en tan lo bisbe posava
allí la *primera pedra*,

un tipo popularíssim,
plorant á mars, diu que deya:
—¡Reyna del cel! ¡quin desayre!
¡Ja m' han pres la mèva feyna!

vaig dirte infinitas voltas
que ab tú solzament pensava.
Y com cándida auçelleta
vares creure en mas paraulas
hasta 'l punt de dar-me un día
lo que jo mès anhelava...

Pero ¡ay! tú de fixo ignoras
que tot en aquest món passa
y jo... en benefeci propi
molt prompte vaig olvidarte...

Llavoras tú vares dir-me
traidor, infiel, miserable
y evocant... *ciertos recuerdos*
te donavas importancia.

Y avuy jo puch bèn respondre
á tas queixas y tas llágrimas:
—Si en aquell tant preuhat día
que ton amor vas donarme,
á sota d' un garrofer
ab delicia nos trobavam;

¡qué podían ser sinó
que *garrofas*, mas paraulas!

J. LAMBERT.

Ja tením un' altra iglesia en marxa: la de Santa Ana.

Lo dia dels Reys vá colocarse la primera pedra
ab tota solemnitat: es á dir la solemnitat hauría
sigut complerta si hagués pogut posarla D. Fran-
cisco; pero vá encarregar-se 'n lo bisbe, y D. Fran-
cisco, ab molt pesar seu, vá veures reduhit al
paper de *miron*.

De totes maneres la festa vá tenir un éxit complert.

En primer lloch ofici ab sermò, confiat al rector de aquella parroquia, Mossen Gatell, lo qual entre altrs moltes coses vá dir: que 'l cost de l' obra que anavan á empéndre's no baixaria de un milió de pessetas, y que al comensarla no contavan ab cap recurs.

Un propietari de las casas de la Plassa de Catalunya, adossadas á l' iglesia exclamava:

—Ay, ay ¿Y aquells mils duros que jo vaig haver de donarlos ¿ahont han anat á parar?

Bè es veritat que 'l predicador, va dir á continuació: que l' obra 's faria, perque la fé remou montanyas.

Aixó en temps antich: avuy lo que remou la fé son los bitllets de banch y las monedas de cinch duros.

¡Y ab quin salero las remou!

L' acte de la colocació de la primera pedra vá amenisar-lo la banda municipal. Al presentarse D. Francisco vá entonar la *Marxa dels concellers* y al vestir-se 'l bisbe, la *Marxa nupcial*.

—Ho celebros, D. Jaume, y digui, digui: ¿Qui es la nuvia?

Junt ab la primera pedra vá enterrarse un exemplar de la *Gaceta de Madrid*, un altre del *Butlletí oficial de la provincia*, un altre del *Butlletí eclesiástich* y un del *Diari de Barcelona*.

Y ni un del *Correo Catalan*, ni mitj de l' *EsqueLLa de la Torratxa*.

Mossen Gatell, lo qu' es aquest desaire, ni jo, ni en Llauder li perdonarém mentres visca.
¡Mestís!

En l' *Eden Concert*, y á pretext de que s' hi jugava, un individuo de policia vá empenyarse en introduhirse en lo quarto de una artista en lo moment en que aquesta 's vestia.

En vá tractavan de impedirli, l' home contestava:

—Jo soch autoritat, y l' autoritat entra per tot arréu.

La contestació aquesta no l' hauria feta jo, perque no es prudent abusar de l' autoritat.

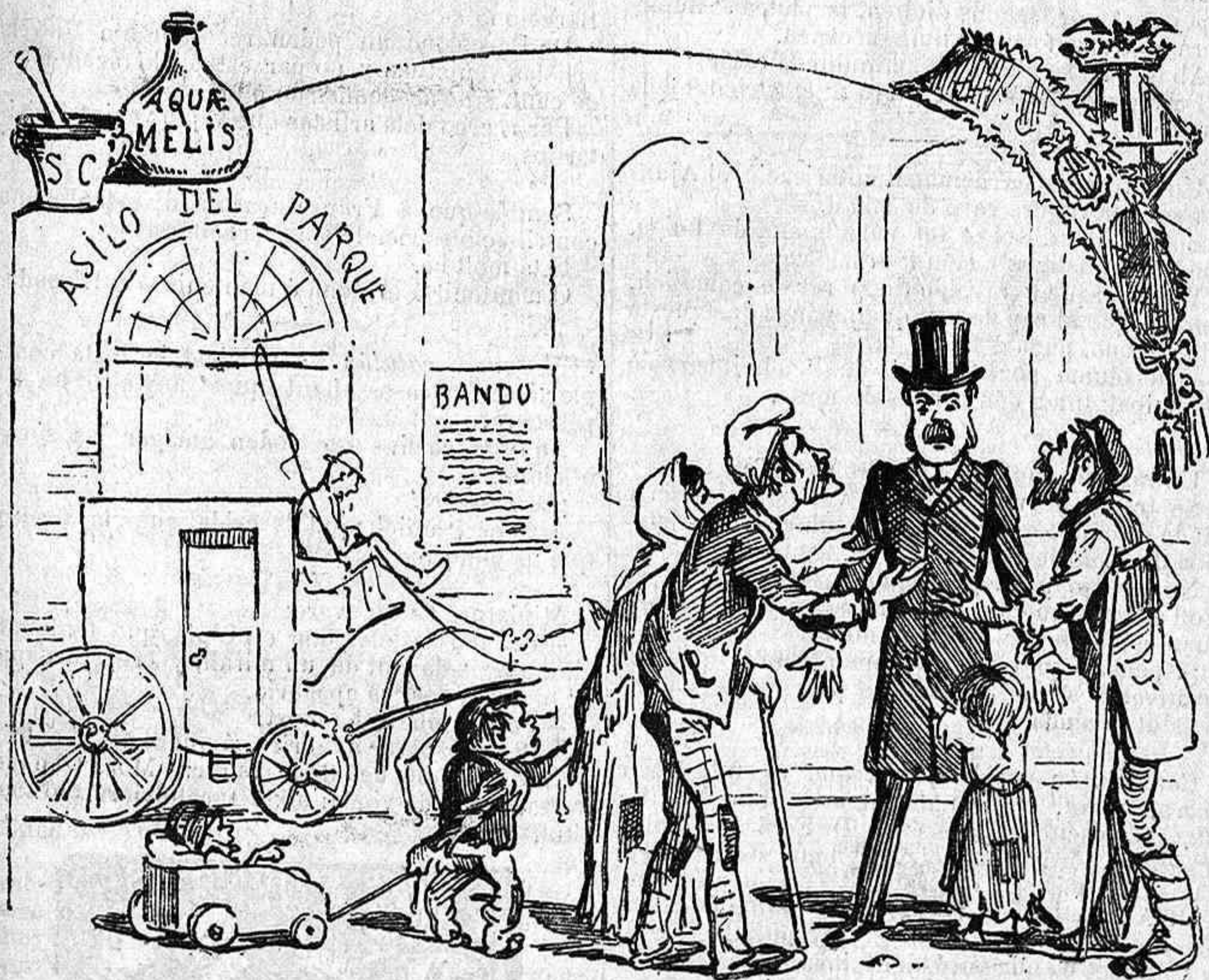
Mès hauria valgut que al dirli que l' artista 's vestia, hagués replicat:

—Precisament perque 's vesteix necessito entrarhi. Es á dir, ella 'm necessita á mí. Soch lo *polisson*.

Ha sigut contractada per treballar en la plassa de Valencia una torera de 19 anys que respón al nom de Frascuela.

Ja veuhem si aném progressant.

Per cert que l' altre dia 'm deya un home molt zelós, tant zelós, en tanta de manera, que, coneixentse la malaltia, s' absté de casarse:

Si en lo parque hi ha un Asilo
y 'ls pobres van pèls carrès,
ó bé á n'aquí hi plouheu pobres
ó l' Asilo hi es de més.

—Ab una dona torera, es ab l' única ab qui tal vegada 'm casaria.

—¿Y aixó?

—Sempre fora una dona enemiga de las banyas.

Lo colegi d' advocats ja t'è patrò.
Divendres de la senmana passada vá obsequiarlo ab una solemne funció religiosa en l' iglesia del Pi.

Lo patrò dels advocats es Sant Ramon de Penyafort, un sant que vá ferse célebre per haver sigut l' introductor de la Inquisició á Catalunya.

Un consell als advocats.

D' avuy en avant procurin no profanar lo nom de colegi que havia tingut la corporació. Será més propi que 'n digan la *Confraria dels advocats*.

Per lo demés, al posarse baix l' amparo de un sant, han procedit ab molt poch acert.

Que s' hi posin los pobres litigants m' ho explico.

L' hivern continua crú com poch anys s' havia vist.

Un pobre infelís al contemplar aquest día la terra cuberta de una capa de gebra, suspirava:

—Fins la terra es més felissa que jo; ella t'è *capa* y jo la tinch empenyada.

Ja s' anuncian los balls de máscaras del Liceo, y per cert que, segons diuen, la platea s' iluminará ab tretze focos de llum eléctrica.

Ab lo qual se logrará disminuir la calor.

Pero en cambi s' augmentará l' electricitat dels que ballin.

Un extranger ha demanat autorisació al Ajuntament per vendre carn de caball.

Bon aliment, sobre tot pels homes de fatiga, com los camálchs y com l' arcalde.

Y no perque l' arcalde tinga res de camálch, sinó perque al cap de uns quants anys de aquesta alimentació, pugá dir:

—Deixéume portar lo pés de l' administració municipal: tinch déu caballs de forsa.

Un miracle contat pèl *Correo catalán*.

Se tracta de una nena de vuit anys, sorda y muda de naixement: van introduhirla en la piscina de Lourdes, y al sortirne, sentia y parlava.

No seré jo qui negui aquest portentó; pero es molt extrany que 'ls que 'l propagan y l' admiran, quan están malalts cridin al metje.

¡Y pensar qu' en certs moments unas quantas lavativas d' aygua miraculosa podria retornarlos la salut perduda!

Com veurán per l' anunci que va en lo lloch corresponent, s' ha publicat ja l' obra *Nits de lluna*, colecció de poesias de D. Frederich Soler (*Pitarra*), formant un elegant tomo de 200 páginas, ab un prólech del reputat escriptor D. Valentí Almirall é ilustracions del distingit artista Sr. Pellicer.

Lo tomet es una verdadera joya. Respecte á la part literaria, basta 'l nom del Sr. Soler por donar una idea de la seva excepcional importancia, y en quant á la ilustració, podém assegurar que 'l Sr. Pellicer s' ha mirat l' obra ab *amore* y que

'ls dibuixos son dignes de sa ploma privilegiada. Creyém donar un bon consell als nostres lectors recomanantlos lo tomo *Nits de lluna*.

Una galanteria, rebuda pèl correu interior:

«Pèl món enter una doctrina corra de Darwin, dihent que l' home vé del mico: en tractantse del home clar m' ho explico; mes la dona prové de la cotorra.»

L' altre día á la Bolsa per poch hi ha una desgracia, á conseqüencia de haverse després un dels floróns del sostre que aná á caure en mitj del grupo dels *colonials*.

Per aixó deyan molts al sortir:

—Anémse'n que la Bolsa *baixa*.

La Patti ha fet testament.

No perque pensi morirse, sinó que aquestas cosas es millor ferlas de lluny y b^a, qu' en lo moment dels apuros, que han de ferse depressa y malament.

La famosa diva deixa la meytat de sa fortuna al seu actual marit. L' altra meytat la divideix entre la familia del seu cunyat y la fundació de un institut destinat á crear un fondo en las principals poblacions ahont la Patti ha obtingut los seus triunfos, destinat á l' educació artística de noyas que revelin aptituts pèl cant.

Desde luego podém assegurar que Barcelona quedará desheredada, y Valencia més encare que Barcelona.

De Barcelona no poden recordarse'n sinó 'ls artistas venjatus, y no per establirhi academias de cant, sinó academias de pito.

Per recreo dels artistas que vajan venint á visitarnos.

Sembla que á Fransa tractan d' establir una contribució especial sobre 'ls solters.

Está molt bè.

O mantenir á la dona ó mantenir á l' Hisenda.

El *Correo catalán* ha publicat la llista completa de las casas ahont aquest any s' hi ha fet pessebre.

Aquests carlins no poden amagar las sevas aficions.

¡Lo pessebre!

Aixó es l' únich que 'ls crida, que 'ls atrau y que 'ls deleyta.

Miniatura de un avaro:

—Era tant estolviador en Lluis, que tenia un llum encés davant de un mirall, y creyentse que n' hi havia dos, va apagarlo.

—Pero també s' ha mort.

—Sí, va esperar á morirse á que 'l noy li entrés quinto, y avants de afinar va dir:—Moro tranquil deixante fill de viuda: aixís t' estolviarás lo substitut.

Se tracta de un jove millonari, que viu entregat á tota mena d' excessos:

—Y bè ¿que fá? pregunta un. ¿En qué s' ocupa?
 —En que s' ocupa? Està morint de renda.

—Si n' hi ha per sis, també n' hi deurá haver per set,—deya un, tot entrant en una casa en lo moment en qué 's posavan á sopar.

Y l' amo li responia:

—Si parla per la llum del quinqué, sí senyor, tè molta rahó.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—Te-o-do-ro.
2. ID. 2.ª—Pa-la-u.
3. MUDANSA.—Cap-Cep-Cop-Cup.
4. SINONIMIA.—Cap.
5. TRENCA-CLOSCAS.—Rafael Calvo.
6. ROMBO.—

D
 F I L
 F U L L A
 D I L L U N S
 L L U N A
 A N A
 S

7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Pícarol.
8. GEROGLIFICH.—Un os pot escanyá.

XARADAS.

I.
 La Total de ca'l Aleix
 posseheix molt tres girada,
 y es tant lo que á mí m' agrada,
 que si son dos repetida
 sa una inversa 'm concedeix
 m' hi caso tot desseguida.

SALDONI DE VALLCARCA.

II.
 Primera inversa tres-quatre
 la Prima-dos-terça-quarta;
 pero es quart-quart molt dos-dos
 y, francament, no m' agrada.

A. KIN FO.

ANAGRAMA.

Passant pèl carrer de 'n Tot
 me sento un cop al costat
 y 'm total molt espantat
 trobantme ab lo mèu nebot.

UN AFICIONAT.

CONVERSA.

—¿Ahont vas Pepa?
 —¿Qué t' importa?
 —¿No m' ho vols dir?
 —Ja veurás,
 vaig á buscar á ca'n Porta
 lo que havém dit, y ho sabrás
 si buscas.
 —¿Pèl tèu germá?
 —Sí, 'l que acabém de nombrá.

PEPET D' ESPLUGAS.

ROMBO.

.....
 .....
 .....
 .....

Primera ratlla vertical y horisontal: una lletra.—

Segona: un aliment.—Tercera: distintiu de general.—
 Quarta: nom d' home.—Quinta: diversió popular.—
 Sexta: part de la persona.—Séptima: consonant.

TRENCA-CLOSCAS.

LLESCA DE PÁ.

Combinar aquestas lletras formant lo nom de un po-
 ble catalá.

R. T. DIPLOMÁTICH.

INTRÍNGULIS.

Buscar una paraula que anantli trayent una lletra del
 darrera, donga 'ls següents resultats: Primera: nom de
 dona.—Segona: nom d' home.—Tercera: 'l mateix en
 castellá.—Quarta: lo mateix en catalá.—Quinta: una lle-
 tra.—Sexta: la mateixa.

P. R. DE OLOT.

GEROGLIFICH.

e e e e e e
 e e e e
 e e
 e
 LO.
 DLID.
 I

C. DE SATÍ.

!!!OBRA NOVA!!!

NITS DE LLUNA

PER

FREDERICH SOLER (PITARRA)

AB UN PROLECH DE V. ALMIRALL
 Y DIBUIXOS DE J. LLUIS PELLICER.

Forma un tomo en octau de 200 páginas y sols val
 2 pessetas.
 Se ven en la llibreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20, y
 demès principals llibrerias de Barcelona, aixis com en
 casa de tots los corresponsals d' aquest periódich.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

RECEPTA CONTRA 'L FRET.

Per ferse passar bé 'l fret,
 generalment hi ha cinch cosas:
 ferse doná un fart de llenya,
 calar foch á casa nostra,
 agafá una bona turca,
 corre de gust una estona,
 ó casarse ab algun àngel
 com aquest que hi ha per mostra.